

THAILAND

OP REIS DOOR DE GOUDEN DRIEHOEK

TEKST Jillian Macdonald FOTOGRAFIE Frits Meyst / Adventure4ever.com

Bergvolkeren uit China, Birma en zelfs uit Tibet zijn door de eeuwen heen in Noord-Thailand neergestreken en leven veelal nog een traditioneel bestaan.

Jillian Macdonald en Frits Meyst gingen voor Outdoor Magazine op zoek naar de bergvolkeren van Noord-Thailand. Om deze te bereiken maakten ze gebruik van alle denkbare transportmiddelen. De bus, te voet, per boot, op de rug van een olifant, mountainbike en scooter.

Na een lange tocht door dicht regenwoud zijn Frits en ik met een kleine groep backpackers, onder leiding van een gids, uit het plaatsje Pai gekomen. We zijn op bezoek bij de Lisu, een van de *Hilltribes*. Komend uit China, Birma en zelfs uit Tibet zijn de Karen, Mien, Una, Lisu, Lahu, Akha en Shan stammen door de eeuwen heen in Noord-Thailand neergestreken. De meeste stammen leven in primitieve omstandigheden. Doordat ze geen Thaise nationaliteit konden aannemen, vielen ze buiten het sociale systeem. Kinderen konden niet naar school en gezondheidszorg was te duur. Het is dan ook niet vreemd dat de meesten papaver gingen verbouwen voor de opiumbaronnen. Het was de enige manier om aan geld te komen. Tegenwoordig zijn er allerlei projecten om de bergdorpen te ontsluiten en alternatieven te bieden aan de verboden papavercultuur.

In dit dorp komt slechts één keer per week een groep wandelaars langs. Dat maakt de ervaring tot een wederzijdse kennismaking en de reizigers dragen bij aan de lokale economie. Hier leven de Lisu nog hun traditionele bestaan, in tegenstelling tot de vele toeristische hilltribe dorpen in Chiang Mai. Bij aankomst in het dorp renden alle varkens krijsend ons onderkomen in. Nu alle varkens weer uit de hut gejaagd zijn, leggen we onze slaapzakken op de harde bamboematten. Na een onrustige nacht met giebende *locals* die in hetzelfde hok slapen, word ik om vijf uur wakker. Buiten klinkt het alsof de varkens, kippen, honden en katten collectief naar de slachtbank worden geleid. Het is voedertijd, en in de chaos vechten ze massaal om de gestoomde knollen. Ik kan me niet herinneren wanneer ik voor het laatst zo slecht heb geslapen. Koffie en een flink bord rijstepap blazen nieuw leven in. Na een rondwandeling door het dorp verdwijnen we weer het oerwoud in, om klauterend over

omgevallen bomen en glijdend langs steile hellingen af te dalen naar de rivier die uiteindelijk weer bij Pai uitkomt. Het afzien en slapen onder zeer primitieve omstandigheden was een bijzondere ervaring.

LUCKY DAY

De meeste toeristen in Pai komen niet zo ver. Ze schommelen wat in een hangmat voor hun bamboehut aan de rivier. Sommigen maken muziek, anderen dansen en allemaal drinken ze. Dit is een van de *hippie viles*, waar veel backpackers een tijdje rondhangen voordat ze verder trekken naar Laos of Cambodja. Ondanks het toerisme blijft het een kleinschalige gezelligheid, die je in grote resorts niet vindt. De oorspronkelijke bewoners zijn moslims van de Shan stam. Een volledig gesluierde vrouw loopt verzeild in een diep gesprek met haar mobieltje over straat. Als ze klaar is stapt ze op Frits af. "Hoi, ik ben Honey", zegt ze met Amerikaans accent en schudt zijn hand. Frits is perplex; moslimvrouwen van de zware stempel schudden geen handen. Nog niet bijgekomen van de eerste schrik nodigt ze ons uit voor een *rave* die ze organiseert. Op Frits' vraag of ze dat allemaal wel mag doen, het handen schudden en raven, antwoordt ze lachend: "Ach, ik zit toch al in de problemen, dit kan er ook nog wel bij." We bedanken hartelijk voor de houseparty en vertrekken richting Chiang Rai voor het tweede deel van de reis. Althans dat was de bedoeling. De oude aftandse bus vol met *locals* en hun marktwaren komt niet van zijn plaats. De chauffeur begint druk te gebaren en even later staan we met zijn allen de bus aan te duwen. Een goed begin is het halve werk. De weg klimt met haarspeldbochten over de passen en langs ravijnen. Tijdens de afdaling stoppen we halverwege om de

"NA EEN RONDWANDELING DOOR HET DORP VERDWIJNEN WE HET OERWOUD IN, WAAR WE KLAUTEREN OVER OMGEVALLEN BOMEN EN GLIJDEN LANGS STEILE HELLINGEN."

Tijdens een trektocht wordt er geslapen bij de mensen thuis en lig je met je slaapzak op harde bamboe

remmen met water te koelen. De bergen hebben we zonder incidenten overleefd, maar dan begint het pas echt. De chauffeur besluit dat dit zijn *lucky day* is en gaat vol gas over het rechte stuk. Plotseling komt er een tuktuk de weg op. Met gillende remmen geeft hij een ruk aan het stuur en weet hij de tuktuk te omzeilen. Als ik omkijk zie ik maar één zwarte streep op de weg: we hebben daadwerkelijk even op twee wielen gereden. Volgende keer toch maar een van de luxere minibusjes nemen.

OLIFANTEN

Bussen en tuktuks zijn niet het enige gevaar, merk ik de volgende dag. We rijden met een groepje fietsers over de openbare weg. Regels en verkeersborden zijn er niet, toch geef ik voorrang aan deze jongen. Met zijn vierduizend kilo kan hij me zo pletten. Olifanten

zijn een bekend fenomeen in het straatbeeld van Ban Ruammit. Na een overnachting in Chiang Rai stad, zijn we aangesloten bij een groep Canadezen. In alle vroegte hebben we de mountainbikes op een *longtailboot* geladen en zijn over de Mae Kok rivier naar Ban Ruammit gebracht. Het leven van de Karen stam draait hier om olifanten. Van de drieduizend olifanten in de regio leven er nog zo'n duizend in het wild. De overige tweeduizend deden dienst als vorkheftruck, verhuizer, bosarbeider en in steeds grotere mate worden ze ingezet voor toerisme, wat in feite hun leven heeft gered. Op het moment dat het kappen van tropisch hardhout in de regio verboden werd, werden ze werkloos. De eigenaren konden de tweehonderd kilo voer die ze per dag nodig hebben niet meer opbrengen. Het zijn imposante dieren, zeker als je erachter fietst.

Karenvrouw in traditioneel kostuum.

De meeste bergstammen leven nog steeds in primitieve omstandigheden.

“VELE TIENTALLEN JAREN WAS HET GEBIED VAN DE GOUDEN DRIEHOEK DE GROOTSTE LEVERANCIER VAN HEROÏNE EN OPIUM AAN DE DRUGSMARKTEN IN DE WERELD.”

We fietsen door de heuvels met bamboebossen en regelmatig komen we door kleine dorpjes en langs boeddhistische tempels. Scott Coates, een van de Canadese oprichters van Smiling Albino, is onze gids. Jarenlang reisde hij door Noord-Thailand en de plekken die hij ontdekte maakt hij nu bereikbaar voor avontuurlijke reizigers. Smiling Albino verwijst naar de zeldzame witte olifanten die, als ze gevonden worden, aan het koninklijk huis worden gedoneerd. Er is een sterke religieuze band tussen de Thai en die albino's, vandaar de naam. Na de mountainbike zijn we geschikt bevonden voor een iets krachtiger voertuig, nationaal vervoermiddel nummer één: de scooter.

OPIUM

De route voert diep in het hart van de Gouden Driehoek, het grensgebied tussen Thailand, Birma en Laos. Vele tientallen jaren was dit gebied de grootste leverancier van heroïne en opium aan de drugsmarkten in de wereld. De papaverooft werd gecontroleerd door drugsbaronnen en krijgsheren, die daarmee hun guerrillaoorlogen bekostigden. Via de Mekong werden de drugstransporten de wereld ingebracht. Door

Monniken en boeddhah's bepalen het straatbeeld van Thailand.

Olifanten zijn een bekend fenomeen in het straatbeeld van Ban Ruammit. De maar tegenwoordig worden ze steeds meer als toeristische attractie ingezet.

wegen aan te leggen wist het leger diep in de bergen door te dringen en de papaverooft uit te bannen. Verschillende hulpprogramma's hebben de boeren geleerd om koffie en thee te verbouwen. De wegen die zijn aangelegd blijken nu vitaal voor de productie van een nieuwe oogst: toerisme.

Met de scooter crossen we over het hete asfalt langs de grens met Birma. Links ligt Birma, rechts Thailand. Om de zoveel kilometer worden we tegengehouden bij een *checkpoint*. Voor onze identiteitspapieren hebben de soldaten geen interesse, maar we mogen niet weg voordat we samen met hen op de foto zijn gezet. In Doi Mae Salong worden de bergschoenen weer ondergebonden. Acht kilometer lang volgen we Scott over kleine paadjes door de theeplantages en langs kleine Una nederzettingen. De lucht is de afgelopen dagen nogal betrokken door het afbranden van bossen en akkers. Het is alsof we de hele dag in de zonsondergang lopen. De mensen van de Una stam die we tegenkomen, zijn niet gewend om blanken te zien en weten zich geen houding te geven. Toch blijven ze vriendelijk lachen. We krijgen een goede blik op hun donkerrode tanden, die verkleurd zijn door de oppeppende betelnoten die ze kauwen.

KLEEFRIJST

In Chiang Saen laten we de scooters achter bij de Mekong rivier. Voordat we aan boord stappen van een longtailboot heeft Scott een lunch georganiseerd. Kleefrijst met gegrilde vis. Heerlijk! Omdat we nu een beetje gewend zijn, heeft hij ook een lokale specialiteit op tafel gezet. Frits trekt voorzichtig de deksel open. Uit het tupperware bakje springen de goedgepeperde garnalen hem letterlijk tegemoet. *Dancing shrimp salad*, nee dank u!

Karen gebruiken de olifanten als lastdieren,

“VOOR ONZE IDENTITEITSPAPIEREN HEBBEN DE SOLDATEN GEEN INTERESSE, MAAR WE MOGEN NIET WEG VOORDAT WE SAMEN MET HEN OP DE FOTO ZIJN GEZET.”

Via stoffige paadjes door de theeplantages kun je langs kleine Una nederzettingen wandelen.

Snelheidsduivels zijn het, die Thai. Met 60 km/u vliegen we over de Mekong. Links en rechts spat het boegwater hoog op. De Mekong vindt haar oorsprong in Tibet en stroomt via Birma, Laos, Thailand en Cambodja bij Vietnam de Zuid-Chinese zee in. Elke dag maken zestig miljoen mensen gebruik van de rivier. Er wordt gevestigd, goud gewonnen, getransporteerd en gewassen. Je vraagt je af wat de kwaliteit van de vis is. Links van ons ligt Laos, duidelijk armer dan de Thaise kant. Dat blijkt wel als we er even later aanleggen. Er worden flessen drank met cobra's en schorpioenen aangeboden, die voor extra potentie zouden zorgen. Waarschijnlijk allemaal illegaal. Halverwege de dag leggen we aan op een zandbank. Even later genieten we van een Chang biertje en saté. Na het eten doe ik lekker weg en denk terug aan de afgelopen dagen, waarin we hebben gefietst, gewandeld, olifant gereden, gescooterd en hebben gevaren door een mysterieus landschap met vreemde culturen. Nu rest er nog één ding: op een paar autobinnenbanden laten we ons met de stroming meevoeren naar het eindpunt, de zonsondergang tegemoet ■

Deze reportage kwam tot stand met ondersteuning van:
 • Tourism Authority Thailand: www.tourismthailand.org
 • Qatar Airways: www.qatarairways.com

Genieten van de Thaise keuken op een zandbank in de Mekong.

Flessen drank met cobra's zouden voor extra potentie zorgen.

Op een autobinnenband kun je met de stroming van de Mekong laten meevoeren. De rivier ontspringt in Tibet en mondt uit in de Zuid-Chinese zee.

INFO

Algemeen

De belangrijkste centra in Noord-Thailand zijn de steden Chiang Mai en Chiang Rai. De provincie Chiang Mai is uitgegroeid tot een grote toeristische trekpleister. Wie het ongerepte zoekt, kan beter naar Chiang Rai of Mae Hong Son gaan.

Ernaartoe

De meeste internationale vluchten vliegen naar Bangkok. Daar kan je overstappen op een binnenlandse vlucht (niet duur), bus (goedkoop) of trein (super goedkoop). Air Asia vliegt op Chiang Mai en Chiang Rai, www.airasia.com

Seizoen

Het hele jaar door kunnen er buitensportactiviteiten in het noorden van Thailand worden ondernomen. De jungletrekking naar de hilltribes is het best te maken in het koele seizoen na de regentijd tussen oktober

en februari. Wij bezochten het noorden in maart en het was droog, heet en mistig door bosbranden. De regentijd van mei tot september kan paden wegspoelen en de jungle zit dan vol bloedzuigers en muskieten.

Gidsen Chiang Rai

Smiling Albino is een betrouwbare organisatie waar je terecht kunt voor avontuurlijke rondreizen, met betrouwbare gidsen, in Chiang Rai en omgeving. www.smilingalbino.com

Gidsen Pai en hilltribes

In Pai kunnen gidsen lokaal worden ingehuurd. Bij voldoende deelnemers gaat de toer door, dus gewoon even rondkijken. Verschillende kleine bureaus

organiseren tochten met 2-3 overnachtingen in de jungle en bij de hilltribes. Elk bureau heeft een band met een ander dorp, dus je zult niet snel andere groepen tegenkomen. Het is niet aan te raden zonder gids de jungle in te trekken.

